

(המשך מעמוד 27)

בצרפת. יש בסרט 40 דקות של סצנות מוסיקליות, שייקרו מאוד את ההפקה, והביאו אותה לסכום של 2 מיליון דולר — יקר יותר מכל שעשיתי עד היום.

משום כך חלקנו גם את ההוצאות בין שתי הארצות: כל סצנות המחול צולמו בארגנטינה, וכן גם דירתה של מאריאנה. בצרפת צילמנו את כל צילומי החוץ, את תחנת הרכבת ואת הבורסה למיסחר.

אבל אם אודה על האמת — סיימנו את הסרט כמעט בלי מיכנסים. בלי פרוטה. כאן, אמש, ראיתי את הסרט לראשונה, ואני זקוק למעט זמן כדי שאוכל לשפוט אם אכן השקעתי את המזון במקומות הנכונים.

● **סרטיך הראשונים היו זר עמים ומהפכניים, זהו סרט לירי.**

נכון. אין זאת אומרת שהפכתי את עור. בין שני הסרטים כתבתי כ־12

אנו חייבים לזכור

שהחיים נמשכים,

ועלינו גם לצחוק

מעצם מצוקתנו,

אחרת, סוכנו —

שנבכה עד מוות!

תסריטים. הנה, אני כבר בן 50, וכל מה שעשיתי עד עתה הם שלושה סרטים ארוכים, מתוך עשרות סרטים בתיכנון. לגבי הקהל, סולאנס הוא מישור שעשה שלושה סרטים בלבד. אבל אני יודע שיש אצלי עוד 12 לפחות, שונים בתכלית השינוי משלושת האחרים.

גם זה מתקשר לנושא הסרט הזה. אותה הרגשה חצויה, האווירה שבה חיים אנשים מסוגי — חלקה במציאות וחלקה בחלום; חלקה מחשבות ואשליות, חלקה אכזבות, נוסטלגיה לעבר שאינו קיים בהכרח.

הרגשה זו מומחשת בטאנגו, בצליל ליו ובסינרופות החושניות שלו. טאנגו זה לא רק ריקוד, טאנגו זה תשוקה. טאנגו זה מחלה.

ניסיתי בכל מאורי להימנע מרחמים עצמיים, מצב נפשי מפחיד. בשבילי הסרט הזה הוא מין תראפיה, דרך לצאת מהלך-הרוח החולני הזה. אני בחרתי בדרך ההומור והרוך כדי לפתור מצב שהוא פאתטי ומזוה, המצב שאנחנו הגולים שבוים בו.

אנו חייבים לזכור שהחיים נמשכים, ועלינו לצחוק מעצם מצוקתנו, אחרת סופנו שנבכה עד מוות.

בשבילי החשוב הוא דור ההמשך. זו הסיבה שאני מספר את סיפורי דרך עיניה של הבת, שהרי חיי שלי כבר כמעט מאחורי.

● **אתם צעירים שבסירטך, בשנות העשרים לחייהם, שחיו בריבם מחוץ למולדתם — האם הם עדיין חושבים את עצמם ארגנטינים?**

הם חושבים עצמם ארגנטינים, אבל מפתחים לחזור למולדתם. הם מת בגרים שלא החליטו עדיין על היותם הלאומית ואילו ארץ יעדיפו כמולדת.

לא התיימתי להציע להם פית-רונות. השארתי את הקצוות פתוחים לבחירה.

שתי הבנות שרואים בסרט הן בנותי שלי. אחת מהן חיה באיטליה והשנייה איתי, בפאריס. אני יודע שאני רוצה לחזור לארצי. איני יודע מה ירצו הן.

האקסטזה של יוספה

קוראים לה יוספה בת-אהרון, והיא כבר הספיקה המון בחיים. אז ככה: נולדה בתל-אביב, רקדה בלט, למדה סיפורות והיסטוריה באוניברסיטה, נראתה נפלא בביקני על חוף-הים, הכירה שם תייר אמריקאי, התאהבה והתחתנה. התחילה להתעניין בצורה רצינית ביוגה (שומרת על כושר פיסי, נותנת שלווה-נפש, מונעת מחלות) ובצימחונות. התגרשה, עבדה כדוגמנית-ציור וחשכה מספיק כסף כדי לנסוע לדרום אמריקה. התרבות שם עניינה אותה. חלק מהזמן היא חייתה בקרב האינדיאנים, בהרים. אחר-כך היא חזרה לניו-יורק, סרגה סוודרים אופנתיים ומכרה אותם. למדה ריקודי-בטן והתחילה להופיע במועדונים ובפסטי-

יוספה בת-אהרון
להתפתח מבחינה רוחנית

בלי פולקלור. במשך שנה חייתה בהודו. ולדבריה זוהי המדינה הכי מדליקה בעולם. ממש חובה למי שרוצה להתפתח מבחינה רוחנית. אחר-כך היא שבה לאמריקה, פגשה חברי-לחיים, שוב אמריקאי, ונולדה לה בת, כיום בת ארבע.

עכשיו היא לבדה, עם הבת, בארץ, רוקדת באירועים מישפחתיים ובמועדונים. נהנית מהפתיחות של האנשים, ומהחיים באופן כללי. היא רוקדת לצלילי מוסיקה מיזרחית, ואוהבת אותה, למרות שהוריה ממוצא רוסי. יש לה עיניים כחולות וגוף מלא, מוצק, מתאים בדיוק למיקצוע.

יוספה אומרת שריקודי-בטן זה אקסטזה, שגברים נמשכים אליה בזכות עיסוקה זה, ושאטה בעלת אופי מוסרי-בתולי לא יכולה להיות רקדנית-בטן. אבל היא, לדבריה, יודעת להעמיד במקום, בעדינות, את המחור הבלתי-רצוי. הכי חשוב לה אצל גבר — שיתן לה לעשות מה שהיא רוצה, זאת-אומרת להמשיך להיות עצמאית כפי שהיא אוהבת, ושהיה יותר מעניין ממנה. זו קצת בעיה.

צורך בילד

לעצמי שאם זה יקרה, הרי יהיה משוה חשוב שיקשר בינינו. אני מרגיש צורך בילד, רוצה לדעת שיצרתי חיים. מוכן לתת תמיכה נפשית בלתי מוגבלת, וכספית בהתאם ליכולתי ורצוני. במיקרה שתחליטי שאינך רוצה בקשר ביני לביןך, ובני לבין הילד, אני רואה בכך את זכותך, ומוכן להתחייב בהסכם רישמי שאין לי זכויות עליו, ואני מסכים שלא ליצור עימו קשר. אבל כיוון שאני מכיר את עצמי, אני מאמין שזה לא יקרה."

מיכתבו של (1224/86) נשמע בתחלה שיגרתי לגמרי: רווק בן 40, אקדמאי, עוסק במחשבים, רבגוני, רגיש, מבין, איכפתי, הופעה נאה, סולד מקטגוריות, הפתעה באה בשורות הבאות. "חשובה לי אצלך האינטליגנציה הגבוהה, הידע להסתרר, יכולת להעניק והופעה נעימה", הוא כותב. "אם החלטת שאת רוצה ילד מחוץ לנישואין, אני מעוניין. אם שנינו נרצה במערכת-יחסים, אשמח. אני מתאר

לרותי

בלי פרפרים

"אני מושכניקית לשעבר, בת 29, כותבת (1220/86). עצמאית מאוד, ההופעה — כאמת בסדר, גובה 1.70 מטר, מתמצאת כמה שקורה מסביב. מחפשת קשר רציני עם אדם שחשובים לו, כמו לי, תכונות כמו נאמנות, יציבות, ריפית-צדק, אחד היורע מה הוא רוצה בחיים. בלי פרפרים בראש. אני אוהבת לצייר, לראות סרטים, לטייל ברגל ולנסוע, לא יכולה בלי מוסיקה, אוהבת לאכול במיסעדות, אבל גם יודעת לבשל שיגעון. נהנית מהחיים. טיילתי בחו"ל ומתכוונת לנסוע שוב. אני אלגנטית, מתלבשת יפה, וחשוב לי שגם אתה תקפיד בנושא ותהיה בעל הופעה נאה. הגיל הכי מתאים לי — בין 28 ל-33."

אחות מוסמכת

עוד קריאה מעיר-הקורש: היא רווקה בת 33, גובה 1.60 מטר, שיער קצר ומתולתל, נחמדה, סימפטית, רגילה, רצינית, אנושית, אחות מוסמכת במיקצועה. היא אוהבת לרקוד ריקודיים, לראות סרטים, לטייל, לכת במסיבות. מעדיפה ירושלמי, השואף, כמוה, לחיי מישפחה מאושרים, אוהב ילדים, ישר ופתוח, בריא בגופו וברוחו — חולים יש לה מספיק בעבודה, בין 33 ל-37. עדיפות לרווק, אבל יכול להיות גם גרוש, ללא ילדים. היא בת 11366, ירושלים.

פית האבידות

חילופי המפקדים בצבא מסויים היו בקצב כל-כך מהיר, טוען מאיר עוזיאל, עד שחילות רבות כבר לא יודעות מי האב."

פית האבידות

"המבט שלך רוך אחריו", הוא כותב. "נפגשנו בהקומקום ב־28 ביר. לי את היית עם שלושה גברים. אני יושבתי בשולחן סמוך, עם ידידה, ולבשתי צהוב. בהמשך הערב לקחתי אותה הביתה, חוזרת, וכבר לא היית. יש לך עיניים כחולות משגעו ומבט חודר. אשמח אם תיצרי קשר". מיספרו אצלי הוא (1222/86).

זקוק לאהבה

"אני אוהב את חודש ספטמבר", כותב (1223/86). "קיץ שנגמר, סתיו שמתחיל, הים עוד יפה ואפשר ללכת. עדיין חם, אבל לפעמים קצת קריר, וזה עושה לי טוב על הנשמה. בחודש הזה אני מתעורר לחיים, זקוק לאהבה, אבל לא מוצא. אני מתגעגע למשהו, ולא כל-כך יודע למה. רוצה ללכת איתך בחורב יד ביד, אם את לא אוהבת את הרקוויאם של מוצארט ואת ואנגליס תצטרכי לעבור אצלי קורס מזורז". הוא אקדמאי, עוסק בתקשורת חברתית ובפסיכולוגיה, בן 40, גובה 1.85 מטר.

כשאדם מתאהב בעצמו, אומר דן בר-אמוץ, זה רומן לכל החיים.

המדיטציה

של

אריה

לגמרי במיקרה — עוד צימ"חוני. שמו אריה אלדר, בן 38, ואם יוספה עושה יוגה. אז הוא עושה מדיטציה (גורמת-לקשר טוב בין הגוף והרוח). הוא שחקן בתיאטרון ניסיוני (עוגה) עוגה. מדאה בגירסה חדשה. בימאי בהתיישבות העובדת. מדריך לדראמה ומתפרנס גם כסוכן-ביטוח.

בן קיבוץ מענית. נשוי לשע-בר, אב לבת שבע, אוהב להי-מצא בחברת אנשים חכמים, פתוחים. איתם הוא יכול להיפתח. כנות חשובה לו מאוד, ואהבתו הגדולה היא מוסיקה עתיקה. לאשה מעשנת אין סיכוי אצלו — אריה ממש סובל מזה. אולי העישון נותן מוזה מסויימת, הוא טוען, אבל הוא מוריד מהכוסר האינטלקטואלי ופוגע ברובדים העדינים של המחשבה והיצירה.

אריה אלדר

הרובדים העדינים של המחשבה